

Of misschien waren er anderen, die dit alles leden, maar niet meer terug dorsten, of niet gelooven durfden, dat de Vader daarboven ook hen nog weer in liefde zou aannemen.

En toen schetste hij ons het beeld van dien Vader. Hij zegt niet eerst tot zijn zoon: Reinig u, kleed u beter, en dan zal ik u ontvangen. Hij wacht hem niet af, maar gaat hem met open armen tegemoet. En zoo armoedig, onrein en ellendig als hij is, drukt hij hem aan zijn hart, kust hem en vergeeft hem alles. Niet één verwijt komt over zijn lippen. Er is niets dan de groote vreugde der liefde, die wedergevonden heeft, wat verloren was.

En aan 't eind vraagt hij ons allen: „Zijt gij opgestaan en tot uwen Vader gegaan? Hebt gij uw Vader wedergevonden? Heeft uw Vader u wedergevonden?”

Misschien zijn er onder u, die op deze vragen ontkenend moeten antwoorden, of erger nog, die zich deze vragen nog nooit gesteld hebben, ze misschien voor 't eerst hooren.

Zou het niet kunnen, dat God u om deze reden op deze boot, en dezen middag bij deze godsdienstoefening gebracht heeft? O, laat Zijn roepstem toch niet tevergeefs weerklinken. Het is de stem, de zoekende stem van den Vader, die in de hemelen is, die ook op u wacht, die, als gij tot Hem komt, met een hart vol vergeving en liefde ook u welkom heeten zal in het Vaderhuis.

Dan zal, welk het doel van uw reis zij, welke de smart van het afscheid geweest zij, deze reis een zegen voor uw geheele verdere leven afwerpen. Want dan zal het een reis geweest zijn, die u teruggeleid heeft naar de schatten van geluk en vrede en kracht, die ge misschien eenmaal, in een dwaze ure, den rug hebt toegekeerd.

Het was zeer stil in de zaal, en allen luisterden met groote aandacht.

Hoe heerlijk was het, het Evangelie van Gods genade hier te hooren verkondigen op de groote wateren.

Toen zongen we het lied van het verloren schaap en den goeden Herder.

There were ninety and nine that safely lay
In the shelter of the fold;
But one was out on the hills away
Far away from the gates of gold. *)

en eindigden met dankgebed.

Het was een liefelijke Zondagmiddag geweest.

H. S. S. K.

*) Hier zijn negen en negentig bij elkaar
In de schaduw van het woud;
Maar één was verdwaald, ver in 't gevaar,
Ver weg van de poort van goud.

* LETTERKUNDE. *

Beeld en Vergelijking.

Een beeld en een vergelijking zijn niet volkomen hetzelfde. In vele gevallen echter is er welbeschouwd alleen onderscheid in den vorm, die, als men ze bezigt, gebruikt wordt.

Zeg ik b.v. van den vrome met de woorden van Ps. 1: „Hij zal zijn gelijk een frissche boom,” dan is duidelijk, dat ik den mensch met den boom *vergelijk*. Daarentegen, als ik den Heer noem (Ps. 84) een Zon en een Schild, dan stel ik Hem onder die *beelden* voor. Doch ieder gevoelt, hoe het feitelijk geen verschil maakt. En zoo is het meer.

Beeld en vergelijking dienen, gelijk we reeds zeiden, tot *verduidelijking*. Dit is zelfs het geval, als zij schijnbaar slechts tot versiering strekken. Want ook die laatste bedoelt eigenlijk, het gezegde beter te doen uitkomen, er de aandacht op te vestigen, het beter in den geest te prenten. Zeg ik, dat Christus zachtmoedig was, dan spreekt dit niet *zoo* duidelijk tot ons, als wanneer de profeet Hem een *Lam* noemt. „De Heer zal opstaan tot den strijd” is een krachtig gezegde. Maar veel sterker spreekt toch de dichter, die Hem voorstelt als den Leeuw, die uit Sion brullen zal.

Indien nu de vergelijking haar doel zal bereiken, dan is dus allereerst noodig, dat hetgeen waarbij vergeleken wordt, den lezer of den hoorder duidelijk zij.

In den Bijbel lezen wij, hoe de grijsheid is te vergelijken bij een bloeienden amandelboom. Zoo lang nu iemand niet weet, hoe het met dien boom geschapen staat, heeft hij aan het gebruikte beeld niets.

In mijn boek „God zoekt het weggedrevene,” komt iemand voor uit het oude Amsterdam, die een zijner medemenschen teekent in het liefelijk beeld: „afgedankte aap van 't Leprozenhuis.” Voor lezers uit de 20e eeuw moest ik dat echter toelichten, wilden ze er iets aan hebben.

Een veertig jaar geleden verscheen van Dr. A. Kuyper een rede, getiteld: „Het Modernisme een Fata Morgana op kerkelijk gebied.” Tal van lezers en hoorders begrepen de beteekenis en de kracht dier betiteling niet, wijl zij niet wisten wat een Fata Morgana is. Dr. K. achtte het dan ook noodig dit in den breedte uit te leggen.

Nu is 't natuurlijk het beste, zoo mogelijk steeds vergelijkingen te gebruiken, die binnen de bevatting liggen van hen, voor wie ze dienen moeten. Anders toch is opnieuw verduidelijking noodig.

Tevens echter dient vooral gelet op de *juistheid* van vergelijking of beeld. Het beeld is als de plaat of prent, die een voorwerp of een gebeurtenis duidelijk voor het oog plaatst, om zodoende de beschrijving te hulp te komen, aan te vullen. Maar nu mag b.v. een afbeelding van een eik niet louter een boom te zien geven, maar zulk een, die toont, dat het een eik en geen beuk is. Een tafereel uit de 16e eeuw mag de menschen *niet* voorstellen, gekleed als in de 20e, enz.

Zaak en beeld moeten bij elkaar passen.

Wij vinden in de Schrift de aarde genoemd de voetbank van des Heeren voeten, het leven vergeleken bij een bloem, den goddelooze bij een woelige zee, den rechtvaardige bij een leeuw. Al deze vergelijkingen zijn treffend schoon en juist. Trouwens, het Oosten is het land der beelden. Wij kinderen van het Westen zijn er niet sterk in, ja worden ten dezen al zwakker, hoe „praktischer” we worden. De Oosterling gebruikt soms zelfs zeer stoute beelden, die in onze ooren bijna te sterk klinken. Zoo noemt b.v. Jeremia den Heere God „een loerenden beer.” En Da Costa, die getuigt:

„Mijn vaderland is waar de zon ontwaakt,”
die was

„geen zoon der lauwe westerstranden,”

stelt zichzelf in een zijner verzen voor als het strijdros, 't welk hij hoopt, dat God in den heiligen krijg zal berijden. Dit vinden wij, kalme Nederlanders, wel wat sterk.

Nu, de hoofdzaak is dat het beeld passend zij. Een bosch een „tempel van ongekorven hout” te noemen, een kudde een „witgewolde zee,” (Vondel) is even gepast als